

Cançó: SOS

La declaració de guerra dels cantants catalans contra la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, organisme dependent de la Generalitat que inclou les emissores Catalunya Ràdio, RAC 105, Catalunya Música i TV3, amenaça de traduir-se en una lluita d'interessos polítics partidistes amb el rerefons de la llengua catalana com a pedra de toc.

Blanca Lucas

L'ACIC, Associació de Cantants i Intèrprets Professionals en Llengua Catalana és una entitat, presentada públicament el 16 de febrer d'enguany, que ja en el seu moment va néixer com a necessitat de donar sortida a una situació de postergació a la qual, ells entenien, els abocava progressivament la falta d'una política de protec-

ció cultural per part de les diferents institucions catalanes. L'ACIC va aplegar un nombre considerable de professionals entre els quals destaquen figures com Lluís Llach, Maria del Mar Bonet o Marina Rossell.

En un primer comunicat fet públic amb motiu de la seva presentació manifestava: «A qualsevol país, l'existència de la pròpia música autòctona és considerada un element essencial del seu desenvolupament cultural. (...) A

més, és una eina d'inestimable utilitat per assolir una normalització lingüística». En el comunicat es lamentaven del «comportament irresponsable de les institucions catalanes en el terreny musical, que ha conduït a un deteriorament tan alarmant de la nostra activitat».

Les primeres accions d'una Associació que es constituï amb un caràcter bàsicament reivindicatiu es van concretar en un escrit dirigit al Síndic de Greuges, Frederic Rahola, denunciant l'incompliment de l'article IV de l'Ens Públic de la CCRTV, que obliga aquesta entitat a la «promoció de la llengua i cultura catalanes».

En l'escrit es lamentaven de la visió que es donava de la música catalana com a fenomen musical reduït a un àmbit de «gueto folklòric». A instàncies del senyor Rahola l'ACIC va dirigir una carta de protesta a la CCRTV. Al cap d'un mes de no haver rebut cap resposta, el passat 29 de març l'Associació féu públic un dur comunicat, signat per 35 dels seus membres, entre ells els més destacats, en el qual es concretaven unes dràstiques mesures de boicot a qualsevol col·laboració amb els organismes dependents de la CCRTV tot sol·licitant el cessament immediat de la difusió de la seva obra musical a través d'aquestes emissores.

En el comunicat es demanava també la dimissió dels responsables de la programació musical dels organismes dependents de la CCRTV. L'ACIC argumentava que la CCRTV, com a entitat pública subvencionada amb diners dels catalans, té una obligació legal i ètica de contribuir a difondre l'obra musical en llengua catalana.

La justificació d'una denúncia

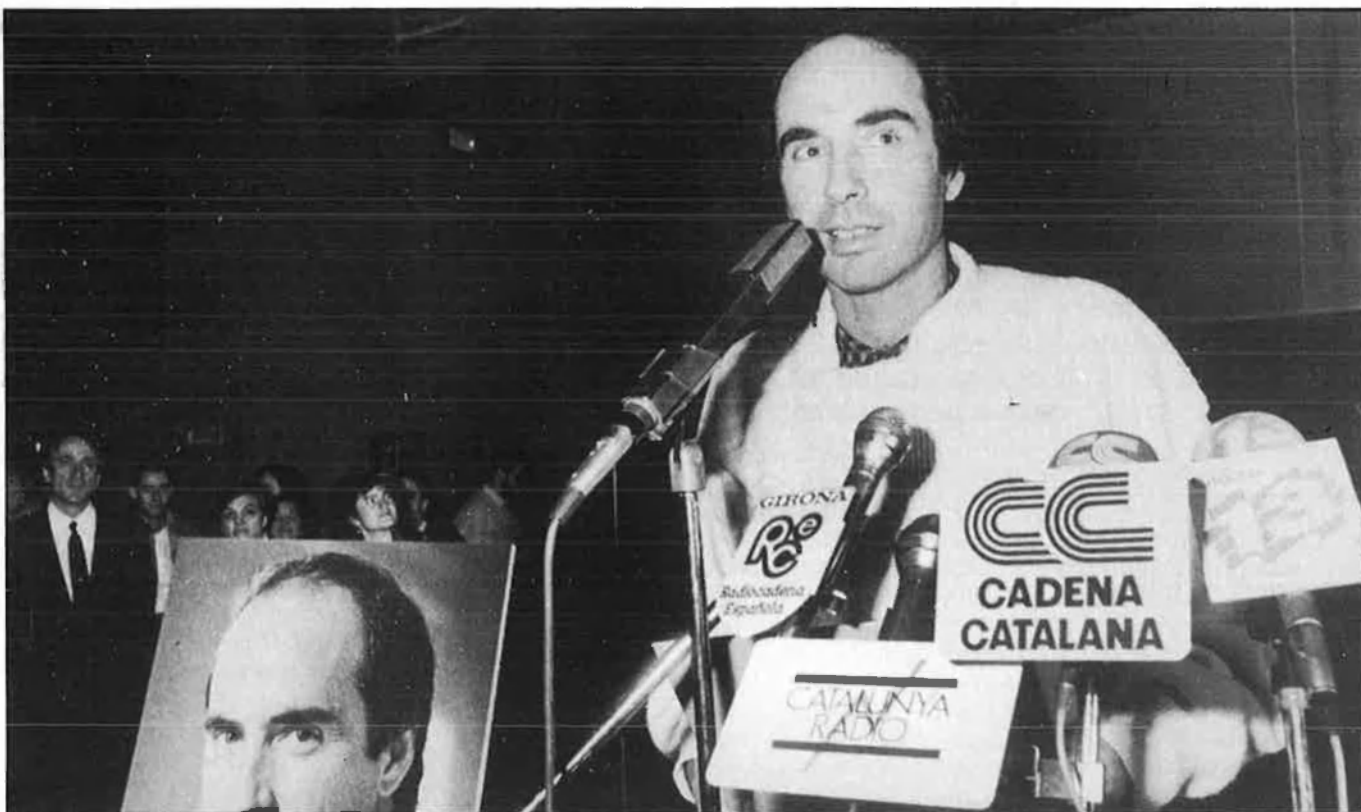
És evident que la música catalana ha de projectar-se a través d'altres mecanismes que els utilitzats als anys 70. Aquest fou un altre moment. Un moment històric, segur, en el qual la realitat política del país afavorí el seguiment d'un públic massiu que féu d'aquest moviment una plataforma reivindicativa important en la defensa del reconeixement d'una identitat pròpia.

L'ACIC, però, considera que el poble, que va potenciar el manteniment d'aquesta identitat, ara és representat per unes institucions que abans o no existien o no estaven representades democràticament.

«Les institucions tenen un paper a fer, manifesta Joan Solé Boronat, portaveu de l'ACIC. Qualsevol manifestació cultural en català és en principi

La CCRTV incompleix l'article IV de l'Ens Públic.

Lluís Llach, membre de l'ACIC.

deficitària. L'única possibilitat de supervivència de les cultures minoritàries com la nostra passa pel suport de les institucions. En aquest país els dos diaris que hi ha en català viuen gràcies a l'ajuda de les institucions, els llibres, el teatre que es fa són possibles gràcies a l'ajuda de les institucions. Quan això no és així, les cultures minoritàries, amenaçades sempre per la invasió de les multinacionals, en el nostre cas mitjançant les grans companyies discogràfiques, tendeixen a desaparèixer. Nosaltres som els primers interessats a donar una dimensió professional diferent a la música en català».

L'ACIC considera que ha estat especialment la política de la Generalitat, a través de la CCRTV, la que ha afavorit la postergació dels cantautors catalans a un marc folklòric, sense donar-los opció a manifestar la seva qualitat professional de músics individuals que apleguen totes les tendències de la música actual com ara són el *pop*, *rock*, *jazz* i també la música tradicional. En aquest sentit, l'ACIC ha denunciat també, la magnitud de la difusió de música anglosaxona que, diuen, representa un 90% de la programació musical de l'Ens.

Els ajuntaments, institucions catalanes

El cas de l'Ajuntament de Barcelona sembla una altra mostra de la pos-

tergació de la música catalana per part de les institucions. L'ACIC ha denunciat l'oblit de la música autòctona en els programes del Grec i una intervenció, cada vegada més limitada, en les festes de la Mercè. «Això és escandalós en una institució que té uns pressupostos enormes. El cas més espectacular és el de l'Olimpíada Cultural, que té un pressupost de 5.000 milions de pessetes i en la qual les nostres perspectives de participació són mínimes».

La immediata resposta d'adhesió del secretari del PSC, Raimon Obiols, que es produí l'endemà mateix de fer-se públic el manifest del grup, fa pensar, si més no, en una defensa per part dels socialistes a possibles futurs atacs a la política dels ajuntaments en aquesta matèria. Aquest sobtat interès per part del PSC s'ha vist des d'alguns sectors com un intent de monopolitzar les alternatives a una política de normalització lingüística. Per la seva banda, iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana de Catalunya s'adheriren a les mesures adoptades per l'ACIC l'endemà de les declaracions del secretari del PSC.

Perspectives immediates

L'any 1983 els cantautors catalans van tenir la possibilitat de disposar d'un espai físic estable que es concretava en la utilització del Teatre Polio-

rama i el Romea. «Havíem començat a intervenir-hi quan va arribar el senyor Flotats i la cosa es va acabar sense que se'ns donés cap altra alternativa. No pensem renunciar a aquest projecte», manifesta Solé Boronat.

Pel que fa a la Conselleria de Cultura actual, l'ACIC reconeix que per primera vegada tenen un interlocutor vàlid, Tomàs Seix, amb el qual si bé no han concretat cap projecte, sí que sembla que hi ha la possibilitat d'un diàleg que mai havia estat intel·ligible fins ara. Tot just quan aquesta revista serà als quioscos, el 4 d'abril, tenen previst una trobada amb la Conselleria de Cultura que esperen que donarà opcions de sortida a una infraestructura musical mitjançant la definició dels circuits a establir. Això, però, no té res a veure amb el problema de la CCRTV, que depèn de la conselleria de la Presidència.

Després que la CCRTV els ha convocat a una reunió el pròxim 10 d'abril, l'ACIC recull amb prudència però amb receptivitat qualsevol iniciativa que vingui de qualsevol partit, organisme o institució que els pugui ajudar a resoldre la seva situació. «En principi —manifesta el portaveu de l'ACIC fent una referència al Parlament i al pacte cultural d'esquerres— si els nostres problemes els solucionessin tots junts, per a nosaltres estaria molt bé». □